

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Nová ulice • **Zase svíčková?** • Profesní poradenství
Jak vznikla knihobudka • Anežka Česká a Dobřichovice
T. Bím a jeho galerie • Podzim v kultuře • **Sport**

ZAHRADNÍ STROJE A NÁŘADÍ - PRODEJ A MÍCHÁNÍ BAREV

PO-SO 8-19 www.hecht-lety.cz 240 201 151 lety@hecht.cz Karlická 456, 252 29 Lety

- Zahradní stroje a nářadí značky HECHT
- Barvy – Laky CROWN a ADEX
- Malířské potřeby CIRET
- Zahradní nábytek
- Zemina, substráty, hnojiva AGRO

Dále Vám nabízíme zahradní nábytek a grily, palivové dřevo, bazénovou chemii, dětská accu autička a skákací hrady, nářadí Fiskars, železářské zboží, zavlažovací systém a komponenty Claber a další doplňky do Vašich domovů a zahrad.

- Servisujeme stroje všech značek zahradní techniky
- Brousíme řetězy do pil, nože do sekaček a křovinořezů, zahradní nůžky
- Mícháme barvy na počkání, nabízíme i fasádní a malířské služby

Prodáváme za internetové ceny, možnost platby kartou, splátkový prodej, poradenství, výdejní místo e-shopu www.WERCO.cz

Přijmeme pracovníky:

- servisní technik
- prodejní technik / prodáváč

info u vedoucího prodejny
nebo na tel.: 737 258 019,
mail: lety@hecht.cz

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819
ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

721 554 000, 257 710 141 **257 710 143**

dobrichovice@stavebniprodej.cz

www.stavebniprodej.cz

DIMAN s.r.o., Dobřichovice

**nabízí využití renovovaných prostor bývalého statku
– KULTURNÍHO A SPOLEČENSKÉHO SÁLU –**

Možnost pořádání menších koncertů,
divadelních představení, společenských akcí,
školení, seminářů,
obchodních a prezentačních akcí.

Pronájem sálu Dr. Fürsta:

pronájem sálu bez přilehlé místnosti – velikost sálu 78 m ²	200 Kč/hod.
pronájem sálu včetně přilehlé místnosti (sál s jevištěm) – 104 m ²	250 Kč/hod.
pronájem piana	50 Kč/hod.
pronájem židlí – vybavení sálu jako hlediště	50 Kč/hod.
pronájem skládacích stolů	50 Kč/hod.

provozní a cenové podmínky při déletrvajících akcích - individuální dohoda

BLIŽŠÍ INFORMACE:

Diman s.r.o., 5. května 3, 252 29 Dobřichovice
Ing. Magda Havlíková
tel. 602 660 960, 257 710 735, Za Mlýnem 888, Dobřichovice

PEKAŘSTVÍ ■ ■ ZA MLÝNEM ■ ■

Srdečně Vás zveme do nového pekařství,
otevřeného v nově vybudovaném areálu
DOB Centrum v Dobřichovicích.

Nabízíme Vám výhradně čerstvé,
české a francouzské pečivo:

KVÁSKOVÉ ŽITNÉ A PŠENIČNÉ CHLEBY
PLNĚNÉ PEČIVO
KOLÁČE, BUCHTY A CROISSANTY
OBLOŽENÉ CHLEBY A BAGETY

Otvírací doba:
Po - Pá 6.00 - 18.00
Sobota 6.00 - 11.30

Tel. 603 107 889

Drobná ochutnávka některých výrobků
bude pro Vás připravena!

Slavnostní otevření proběhne 28. 8. 2015 od 15 hod.

Těší se na Vás, rodina Husáková
Dobřichovice, Anežky České 1119

DENNĚ ČERSTVÉ PEČIVO 7 – 19 hod.

Appétit de France

V Zahradách 1081 (vedle České spořitelny), Dobřichovice

Snídaně, svačina? Plněný croissant, bageta a dobrá káva
Oběd? Francouzské palačinky sladké i slané

JAN JAKUB RYBA, jakož i Václav Matěj Kramerius

Nášeho milého Ryby snažení o mateřčinu seznali jsme již z mnohých prací, jež byl nám podal. I přítomná kniha dosvědčuje přičinění jeho a spolu i dokonalost mistrného umění dokazuje, ješto o takovou práci nekaždý se pokusí; však pravím: jen nekaždý, neb hojnost máme slovutných a znamenitých hudeců, jejichž schopnost vůbec jest známa a jenž by v příležitosti sobě poskytnuté nikdy nepominuli vlasti prospěšnými se učiniti.

...
Z pozůstalosti tedy jeho dobyl jsem přítomného spisu, jež byl již před mnoha lety nebožtík otec můj k tisku převzal, však neustavným předražováním papíru a tisku vydání jeho odkládal, až sám prv smrti se dočkal, než spis vydal. Dopřídív se tedy tohoto příkladu neopominul jsem ihned se postarati, aby vlasti do rukou přišel. A hle, zdařilo mi se, jakž jsem se nadál!

...
V Praze dne 10. listopadu 1816.

Kramerius

Předmluva

Že my Čechové obzvláštní náklonnost a nemalou schopnost k hudbě do sebe máme, dokazuje nejenom naše hlavní město Praha, kdežto tak mnoho výborných mistrů v hudebním umění, též i příznivých milovníkův téhož ušlechtilého kunštu se vždy vynacházelo a vynachází, nýbrž o tom nás i mnohá venkovská větší i menší města a místa naší přemilé vlasti patrně přesvědčí.

O pochvalohodných schopnostech, kterými Čechové k všelikerému jak svobodnému, tak opravdivému umění, obzvláštně pak k Muzyce, obdaření jsou, cizí národové svědectví dávají. Bartové, ... Duškové, Jelínkové, Jirovcové, Heldové, Kaňkové, Koželuhové, ... Kuchařové, Maškové, ... Stamicové, Pichlové, ... Tomáškové, ... Vranický a mnozí jiní – všickni rození Čechové!

Skůro v celé Evropě pro svou mistrovskou hudbu známi jsou a zasloužile pochvaly od cizozemců veřejně před celým muzyčným světem dosáhli a dosahují.

Pilným čtením a studováním dobrých knih, jenž o muzyce jednají, arcíť se může každý začátečník poněkud vzdělati a utvrditi, však nám Čechům se nedostává takových knih, a máme-li nějaké, tak jsou v latině neb v němčině sepsané, protož pro pouhé Čechy se nehodí. A nejen proto, že by v cizím jazyce byly, nýbrž i z té příčiny, že tací spisové nebyli pro začátečníky, nýbrž pro dospělejší osoby, jenž již rozšířenější známosti v hudebním umění dosáhli, vydání.

Vlachové, Frankové, Angličané, Němci takových knih hojnost mají a pakli nás Čechy v náklonnosti a schopnosti k Muzyce (vůbec mluvě) nepředčí, tak mají předce jenom předeek v tom, že dosti knih z ohledu hudby sepsali, nimiž k větší dokonalosti přicházení mohou.

...
Vím, že pod nebem není nic tak dokonalého, aby k větší dokonalosti nemohlo přivedeno býti. Protož rád a věčně přijmu všeho napomenutí a vši rady zkušených Muzyků k opravení toho, co bych byl v tomto dílu pochybil.

Toliko prosím nedozralých kritikantů a žva<ni>ých vysměvčáků, kterých se snad v žádném kunštu nevynachází, co v Muzyce (neb každý, kdo jen štemovati zná, již se za soudce v tomto kunštu vynáší), aby mne svým připomínáním dobrotivě ušanovali, jsouce ujistěni napřed, že taková napomínání i také všechny jejich usměšky o mně odpovědi nezaslouží.

...
Konečně pak pravím s naším Veleoslavínem: „Kdož staví na obecné cestě, mívá mnoho stavitelů (v starém spisu stojí baumistrů), to jest musí toho očekávati, že každý najde, co by opravil a posoudil, by pak sám nic k tomu nepřičinil a něco lepšího

a dokonalejšího udělati aneb vymyslet mohl. To též bojím se, že i mne potká při vydání tohoto spisu a že se více najde těch lidí, kteří předsevzetí mé divně káratí (štráfovat) a valchovatí budou, nežli druhých, ježto by jakkoli chatrnou práci tuto vedlé upřímného umysla mého oblíbili a dobrotivě ji přijali ...“

Psáno v Rožmitále dne 22. listopadu 1800

Spisovatel

(transkripce J. Matl)

Protože si letos dvakrát připomínáme Jana Jakuba Rybu (1765 – 1815), zkusme si jej připomenout nejen hudbou (k tomu byla příležitost o letošním festivalu Musica viva), ale i některými jeho myšlenkami. Uděláme to dnes prostřednictvím jeho velmi význam-

né učebnice hudby **Počáteční a všeobecní základové ke všemu umění hudebnému**, jež vyšla v Praze r. 1817, tedy dva roky po autorově smrti.

Historii vydání i Rybův význam pěkně popsal vydavatel Václav Matěj Kramerius v úvodním textu k vydání Rybovy učebnice.

Ryba chtěl původně sepsat sérii učebnic, tento obecný základ měl být úvodem k nim. Následovat měla kniha o zpěvu a o hře na housle, pak další kniha o hře na klavichord a vše mělo uzavřít pojednání o generálbasu. Ryba chtěl zaplnit jak mezeru v současné literatuře o hudbě, tak poskytnout materiál zejména těm, kteří učí mládež mimo centra.

Redakce

DO PODZIMU! Nebo do indiánského léta?

Milé čtenářky, milí čtenáři Kukátka, To bylo léto, co? Funěli jsme, seč mohli, a snažili se v těch vedrech nějak přežít redukující životní projevy na únosné minimum. Přesto ale k Vám letí podzimní Kukátko s podzimně letním obsahem. Co v něm tedy tentokrát najdete?

Jistě Vás zaujmou zprávy o dokončení 1. etapy rekonstrukce bývalého křížovnického statku. Dočtete se také o plánovaných svíčkových hodech, přidáme několik dalších aktualit z našeho života a přineseme také pár zpráv o tom, jak se o prázdninách měli malí lidé. V rubrice O zdraví přineseme zajímavosti z oboru profesního poradenství. V rubrice Z historie se vrátíme krátkým textem ke vzta-

hu Křížovníků a Dobřichovic. Nevynechali jsme ani rubriku Osobnosti, v ní najdete rozhovor s výtvarníkem T. Bímem. A pak už přijdou zprávy z kultury a ze sportu. Přejeme Vám klidné počtení a poetické dny indiánského léta, milí čtenáři

Vaše redakce Kukátka

Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (na náklady vydavatele dojde do všech dobřichovických domovních schránek) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce může o tuto formu požádat.

DOBŘICH s.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU
časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně
v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

- * A5 (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11.200 Kč (4x 2.800 Kč)
- * A6 (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4 x 1700 Kč)
- * A5 (třetí strana obálky + PR článek) 5 000 Kč
Celoroční inzerce 16 000 Kč (4 x 4000 Kč)
- * A5 (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce 32.000 Kč (4x 8.000 Kč)
- Partner získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění PR článku a příp. další dohodnuté výhody.
- Formáty menší než A6 budou přijímány dle prostorových možností za smluvní ceny.
- Nekomerční řádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Mikeš, mob. 605 179 192,
e-mail: gabeva@volny.cz

Naopak, nepřejete-li si Kukátko dostávat v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme. Pokud jde o elektronické verze příspěvků, posílejte je již jen na naši novou e-mailovou adresu kukatko@dobrich.cz. Dovolujeme si však požádat, abyste svůj text nijak speciálně neformátovali, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zasláné příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou. A pokud nám chcete opravdu udělat radost, pište, prosíme, slova kurs a diskutujte se s. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

Vaše redakce

Podzimní zastavení	5
Slovo redakce	6
Aktuality	8
Z našeho života	10
Spolky	15
O zdraví	18
Z historie	22
Osobnosti	23
Kultura	26
Sport	35

Dobřichovické Kukátko

Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574.

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640.

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), Mgr. Jana Váňová.

Grafické zpracování: Žůrkovi studio (studio.zurkovi.com)

Tisk: Grafotechna Plus,

Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 8. 2015. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 11. 2015. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:

Jiří Matl, Strmá 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)

Distribuuje zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: Daniel Havlík

SOUTĚŽ

o titulní fotografie Kukátka stále pokračuje

Vážení čtenáři!

Pro podzimní číslo jsme sáhli pro fotografii na titulní stránku do databáze Daniela Havlíka. Trochu totiž souvisí s právě dokončovanou první etapou přestavby bývalého statku. Před rokem v létě stál uprostřed areálu stavební jeřáb a pohled z něj na kostel a dobřichovické střechy není běžný. (Shodou okolností se v době uzávěrky tohoto čísla objevil o kousek vedle stavební jeřáb znovu.)

Náš experiment – soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník – pochopitelně i nadále pokračuje. Těšíme se na další fotografie. Neostýchejte se a posílejte nám průběžně záběry z našeho okolí, neobvyklé pohledy na dění v Dobřichovicích či emotivní záběry míst, jež všichni dobře známe. Nejhezčí fotografii vybere redakce Kukátka ke zveřej-

nění na titulu příštích Kukátek, a bude tak těšit nejen Vaší rodinu a známé, ale i širší veřejnost. Neváhejte a své snímky posílejte na adresu manželů Žůrkových, kteří zpracovávají grafickou podobu Kukátka: info@zurkovi.com a v kopii na redakční adresu kukatko@dobrich.cz, uveďte prosím Vaše jméno, místo, kde byl snímek pořízen, a datum vytvoření. Velikost fotografie by měla být alespoň 3 MB. Rozhodně ji tedy pro poslání mailem nijak nekomprimujte.

Vaší tvorbě se meze nekladou, hlavním faktorem posuzování bude atmosféra korespondující s obdobím, v jakém Kukátko vychází. Takže ... vezměte foťák do ruky, otevřete oči a ukažte nám, jak vidíte Dobřichovice právě Vy.

Redakce

DOB CENTRUM

první část areálu dokončena

V pátek 28. 8. 2015 se od 15 do 18 h koná v nové části areálu **Den otevřených dveří pro veřejnost**. Tento den v zásadě můžeme považovat za dokončení první části představovaného areálu. Stavební firma PORR by nám v prvním týdnu v září měla oficiálně předat domy G, H, I a O, v průběhu září budeme byty a ne-

bytové prostory předávat jejich uživatelům. Některé jednotky budou předané ještě před tímto termínem, aby jejich majitelé na Den otevřených dveří již prezentovali svůj provoz nebo si připravovali stěhování. V označování domů písmeny navazujeme na domy v centru Dobřichovic, kde vznikly domy A až F.

V areálu DOB Centrum vznikne nová pekárna, krejčovská dílna, umělecká dílna – ateliér. Do nových prostor se přestěhuje veterinář, prodejna krmiv pro zvířata, prádelna. Samostatný domek s předzahrádkou uvnitř areálu je připraven pro vinotéku La Fontana. V té souvislosti mnozí litují, že La Fontana opustí dnešní místo u Immaculaty u vstupu do areálu. Litost se dá pochopit, dnešní místo je jedinečné. Ale kdybychom nepostavili pro La Fontanu nový vhodný prostor, minimálně na dobu přestavby východní části areálu by musela být vinotéka uzavřena. Doufáme, že si její zákazníci oblíbí i nové umístění a zachovají jí přízeň. Úspěšnost přejeme také všem ostatním provozovatelům komerčních prostor a příjemné bydlení všem obyvatelům areálu. Bývalý statek si svojí dispozicí a ohradní zdí částečně zachovává svoji někdejší uzavřenost, ale současně se otevírá veřejnosti. Bude trvale přístupný jak napříč komunikací z východu na západ (pro vjezd do areálu auty, pro průjezd cyklisty), tak ze severu na

jih pro pěší. Zmizela dřívější vjezdová vrata, vznikly průchody na všechny strany. V současné době pokračuje stavební ruch uprostřed areálu, kde se pracuje na vnitřních dispozicích domu J (do konce roku by měl být dokončen „fit-out“ včetně jednotky wellnessu s malým bazénem a dalšími dvěma komerčními jednotkami v přízemí, jejichž využití závisí na budoucích zájemcích). Rovněž došlo k demolici starého křídla statku u parku a zde začíná výstavba domu K a části L, kde sice ještě bude několik bytů, ale část objektu již je přípravou na hotelové pokoje. V přízemí domu K jsou plánované další tři nebytové jednotky k prodeji. Největší z nich byl projektovaný jako dětský klub, ale jsme si vědomi, že nedávným vznikem nedalekého Dobřichovického domku je potřeba prostor pro děti asi již saturovaná. Takže vlastně všechny tři jednotky budou se svou náplní čekat na nápady budoucích vlastníků. Severní křídlo areálu bude dokončeno v létě příštího roku.

Daniel Havlík (foto Josef Sikyta)

NOVÁ ULICE v Dobřichovicích

Na plánu Dobřichovic se brzy objeví název nové ulice, a to **Anežky České**. Zastupitelstvo města na svém 5. zasedání dne 16. 6. 2015 schválilo název pro vznikající komunikaci v bývalém statku. Část nové komunikace je ulice se smíšeným provozem, část je cesta pro pěší a cyklisty. Otevřená pro veřejnost bude na přelomu srpna a září.

V nejužším výběru rozhodovalo zastupitelstvo již jen mezi dvěma názvy: Na Statku a Anežky České. Vítězství Anežky bylo těsné. Autor názvu, místostarosta PhDr. Jiří Růžek, chtěl svým návrhem připomenout kořeny české společnosti s vazbou též na Dobřichovice. Nová ulice jde areálem bývalého křížovnického velkostatku a je trochu opomíjeným faktem, že nebyť sv. Anežky České, nevznikl by jediný původní

český katolický řád: Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou. Řád „špitální“, jehož původním posláním bylo pečovat o chudé, nemocné a sirotky. Aby tuhle charitu a službu mohl řád provozovat, dostal od panovníka „nadání“, tj. pozemky pro hospodářskou činnost v údolí Berounky, z jejichž výnosu špitály a sirotčince fungovaly. Rytířský řád Křižovníků s červenou hvězdou patřil v minulosti mezi nejbohatší řády, v zemích Koruny české vlastnil tisíce hektarů zemědělské půdy a lesů, hospodařil na několika statcích a vlastnil řadu činžovních domů. Téměř celé Dobřichovice patřily křižovníkům. Bez sv. Anežky České by možná nevznikl řád Křižovníků a Dobřichovice by vypadaly úplně jinak.

DH

POZDRAV z dovolené

Rádio Jerevan: „Ivan Ivanovič Ivanov vypěstoval kukuřici jak telegrafní sloupy!“

Dotaz: „Tak velikou a silnou?“

Odpověď: „Ne, tak daleko od sebe.“

Druhý den:

Rádio Jerevan: „I John Brown vypěstoval ve státě Illinois kukuřici jak telegrafní sloupy!“

Dotaz: „Také tak daleko od sebe?“

Odpověď: „Nikoliv, tak velikou a silnou!“

Od pole pana Browna posílám prázdninový pozdrav všem čtenářům Kukátka.

JG

SOCHA TEPLoměRU a Aperol v La Fontaně

Slavný povzdech majitele lázní Antonína Důry v Rozmarném létu Vladislava Vančury („Tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastným“) nebyl letos v Česku aktuální. Nebe bez mráčku, řeky a studny bez vody, trávníky spálené sluncem. Odpolední teploty po mnoho prázdninových dnů atakovaly hranici 40 °C, tropických nocí s možností sedět v tričku a šortkách venku do omrzení bylo nespočet. Pro někoho báječné léto, pro jiné stav za hranicí únosnosti k plnění pracovních povinností. Absolutní teplotní rekord České republiky z 20. 8. 2012, naměřený právě v Dobřichovicích, však odolal. Je zajímavé, kolik lidí sledovalo zprávy z jiných měřících stanic, a strachovalo se, abychom o rekord nepřišli. Recesisté z agentury GEI-ŠA Jiří Geissler a Jiří Šafránek dokonce vezli led k ochlazení měřící stanice v Řeži, aby nás toto místo netrumflo (reportáž natočenou v Řeži dne 14. 8. 2015 v 15:15 za přítomnosti místostarostky obce Husinec-Řež paní Ing. Ivany Zrzavé a starosty Dobřichovic Ing. Petra Hampla natočil Jan Seidel ml. a je ke shlédnutí na internetu). Smutnou zprávou ovšem je, že socha teploměru připomínající teplotní rekord a umístěná před baráčnickou rychtu neunikla řádění vandalů. Dobrá zpráva je, že se rychle ujal nápad podpořit Petra Váňu při výrobě sochy nové. O průběhu speciální sbírky na 150 aperolů je možné si přečíst na několika veřejně přístupných facebookových stránkách i na webu. Článek Jiřího Šafránka z července letošního roku, který sbírku odstartoval, přinášíme níže v plném znění.

Redakce

Téměř dva roky upomínala socha teploměru na rekord ze srpna 2012, tj. 40,4 stupně, který padl v Dobřichovicích. Přestože krásné dílo, které vytvořil ak. sochař Petr Váňa, bylo z mramoru, neodolalo skutečně agresivnímu útoku vandalů, kteří museli ke zničení použít značné síly a pravděpodobně i nějaký „nástroj“ – spekuluje se o dopravní značce.

Od tohoto zavrženíhodného počínu, který vyšetřuje Policie ČR, uteklo jen pár dní a společně s autorem díla jsme nad sklenkou Aperolu o dané záležitosti diskutovali a dospěli k názoru, že od páčání dobra se člověk nemá nechat odradit a i když doufáme v dopadení a potrestání pachatelů, rozhodli jsme se, že na stejné místo umístíme sochu novou.

A protože sochař Petr Váňa je člověk ušlechtilý, dobrosrdečný a velkorysý, navrhl si jako odměnu 150 skleniček oblíbeného Aperol Spritzu, které hodlá po instalaci sochy vypít (pravděpodobně s přáteli, sám by to zcela jistě nezvládl).

Jelikož tato barterová cena je vzhledem ke skutečné hodnotě díla de facto zanedbatelná, navrhl jsem, aby se vyhlásila VEŘEJNÁ APEROL SBÍRKA. Dobřichovičtí, ale i všichni ostatní, kteří mají zájem tímto symbolickým gestem instalaci nové sochy podpořit, mohou v podniku La Fontana, který je nedaleko místa bývalé/budoucí sochy, zakoupit libovolné množství „Aperol socha spritzu“ a tímto tak přispět k dosažení cíle - tj. 150 sklenic. V podniku bude speciální sešit, kam se budou „charitativní“ Aperoly zapisovat a kde můžete napsat i svou mailovou adresu, na kterou vám během cca 14 dní přijde pozvánka na slavnostní odhalení

nové sochy, které se plánuje na konec srpna (termín ještě není znám). (Pozn. redakce: mělo by se jednat asi až o druhou polovinu září.)

Pokud máte – jako já – hluboký a vřelý vztah k našim krásným Dobřichovicím, podpořte prosím tento projekt. Přijďte na sklenku, ně-

jakou navíc kupte mistrovi a můžete-li, tuto zprávu šířte a sdílejte. Děkuji a přeji klidné a pěkné letní dny.

Jiří Šafránek

P.S.: Sběrka již přesáhla 150 Aperolů, ale stále pokračuje.

SVÍČKOVÁ OMÁČKA opět na scéně

Téměř na den přesně po roce se do dobřichovického zámku, resp. na jeho nádvoří sjedou ze všech možných stran milovníci svíčkové omáčky – a to jak ti, co ji dokáží excelentně uvařit, tak i ti, co ji dokáží ještě excelentněji konzumovat, ochutnávat a hodnotit. Agentura GEI-ŠA ve spolupráci s Městem Dobřichovice a za podpory mnoha větších i menších sponzorů připravuje na sobotu 10. října večer již druhý ročník Brdského festivalu svíčkové (omáčky), od letošního roku též jako memoriál Jenufa Šuchmy, jako vzpomínku na milého spolčenika a příjemného Dobřichovičana, který cestou z toho loňského ročníku přišel o život. Protože zámecká konírna se ukázala příliš těsnou, proběhne letošní soutěž přímo na nádvoří, pod ochranou velkých party stanů. Druhou významnou změnou je rozšíření samotné soutěže o nejlepší svíčkovou o nesoutěžní přehlídku dalších českých, či staročeských specialit. Hodnocení svíčkové bude stejné jako vloni, pětičlenná odborná porota v čele s Helenkou Rytířovou a Pavlem Sedláčkem bude hodnotit po své profesionální linii, zatímco majitelé degustačních pásků budou hodnotit z pohledu laické veřejnosti. Jistě pamatujete na loňskou vzácnou shodu, kdy se obě hodnoti-

telské strany shodly na jednom vítězovi, panu Petru. Ten letos samozřejmě nevynechá možnost loňské vítězství obhájit a do Dobřichovic se již nyní těší. V době vzniku těchto řádků bylo již přihlášeno 13 soutěžících a očekává se velký souboj o poslední dvě volná místa. Ti, na které se nedostane, nemusí smutnit a mohou na zámek, po dohodě s pořadateli, přinést jinou dobrotu z vlastní produkce, kterou jim umožníme nabídnout k volnému prodeji návštěvníkům večera. I tímto způsobem chceme zbořit loňský mýtus, že vstup mají pouze degustátoři. Opak je pravdou, přijít a strávit příjemný večer ochutnáváním nesoutěžních specialit, poslechem kapely Třehusk, která bude během večera hrát a zpívat, mohou úplně všichni. Jen hodnocení soutěžních vzorků bude vyhrazeno pro označené degustátory – majitele degustačních vstupenek, jejichž předprodej bude opět probíhat v kavárně U Bímů. Přejme si, aby se svíčková i ostatní pochutiny podařily, nikdo je nepřipálil, či nepřesolil, aby počasí vyšlo trochu lépe než vloni a máme tak „zaděláno“ na další hezký a příjemný, podzimní zámecko-víkendový večer. Všechny čtenáře zvou k návštěvě pořadatelé z agentury GEI-ŠA.

Jiří Geissler

LOKÁLKA NA ALBEŘ a večerní procházka

Albeř je malá vesnička u Nové Bystřice a nedaleko od ní v lesích u rybníka Osiky se nachází výcvikové středisko Karlovy univerzity. V rámci rodinné rekreace zaměstnanců sem má žena a já jezdíme každý rok už více než třicet let a pod stanem přebýváme dva až tři týdny. K pravidelným rituálům našeho pobytu patří výlet lokálkou po úzkokolejce spojující Novou Bystřici s Jindřichovým Hradcem. Psal jsem o tom v Kukátku už několikrát, zejména v souvislosti se zastávkou Kaproun, kde byl v noci z 28. na 29. června roku 1900 vyloučen z přepravy (neboli de-trainizován) Jára Cimrman. Ale tak krásně, jako tuto jízdu popsal Jan Skácel v následujících řádcích, které se mi nedávno dostaly do ruky, to neumím. Posuďte sami.

Jan Skácel: Recenze na vlastní smrt

Až budu muset jednou umřít, pojedou si pro smrt lokálkou, co jezdí z Jindřichova Hradce do Nové Bystřice. Bude to na začátku srpna, svatá Anna, chladno z rána a stmívá se v osm.

To znamená, že mohu vyjet hned po obědě a dorazím ještě pořád za světla, jestli se od té doby, kdy jsem tudy cestoval naposledy, nezměnil jízdní řád. Kdyby ano, byla by to škoda a já bych nejel.

Z Jindřichova Hradce do Nové Bystřice je to po

úzkokolejné trati rovných třiatřicet kilometrů. Vlak tu vzdálenost urazí přibližně za dvě a půl hodiny. Automobilista, který si přehnaně váží vlastního života, stihne to po silnici za pětadvacet minut.

Do vlaku na Novou Bystřici se v Jindřichově Hradci nenastupuje na nádraží, ale za nádražím. Stojí tam na koleji, o které nikdo neví, jestli tu končí nebo začíná. Jako by se v Hradci za ten vlak styděl. Ostatně není to vlak, spíš vláček, nejrozkošnější, jaký zbyl.

Bylo by jistě pohodlné koupit si na takovou cestu jedničku, ale do soupravy jsou zapojeny jenom vozy druhé třídy. Nevadí. Třeba na dřevěné lavici, jen když dojedu.

Trať vede krajinou mezi rybníky a rákosem ostrým jako touha, okolo vesnic s chalupami zděnými do sebe a s takovými stodolami, že by se do nich vešlo na sta vašich bohatých životů. Ticho je tam sladké a husté. Nad ním poletují jiřičky a někdy uzříte z vlaku i čápa. Zastávky mají jména jako kamínky. Jindřiš, Blažejov, Malý Ratmírov, Strážovice, Kunžak, Kaproun, Senotín, Hůrky. Předposlední je Albeř. Pak přijde Nová Bystřice.

Vlak nespěchá a to mi bude vyhovovat. Na každé stanici se důkladně čeká, železničáři odpoují nebo připojují nákladní vagon, posunují, a když toho není třeba, čeká se i tak. Letní

odpoledne je zlaté jako ornát. Minuty tenounké jak stránky Písma svatého. Příběhy laskavé. Písně beze slov. A dědovci na nádražích okrajují lesklými pořizy z kulatiny kůru. V Kunžaku na chvíli vysednu a půjdu se naposledy vykoupat do rybníka. Docela dobře to stihnu, ještě mi uschnou plavky.

Chvílemi, když mne dlouhé sezení omrzí, poběžím pěšky podle vlaku a natrhám si na hrob kyticí smolníček. Až mne rozbolí nohy, tak zase za jízdy naskočím.

Do Nové Bystřice přijedeme k večeru. Slepice už budou spát a na nádraží bude na mne čekat smrt. Podám jí ruku a řeknu: "Dělej rychle, pokud je ještě na to vidět. Jsem z té cesty celý rozlámaný."

Jestli někdy budu muset umřít, pokusím se, abych nemusl svůj život za něco nasazovat, a pojedu si pro smrt vlakem z Jindřichova Hradce do Nové Bystřice. Jenom aby do té doby nezměnili jízdní řád.

Jestli i já někdy budu muset umřít, rád bych, aby to proběhlo podobně, jako to popisuje Jan Skácel. Lokálkou do Nové Bystřice kvůli tomu ale nepojedu, protože by mi chvíli trvalo, než bych se do Jindřichova Hradce dostal a tam pak určitě zjistil, že změnili jízdní řád. Místo toho se projdu po Dobřichovicích a zavzpomínám si. Nebude to hned po ránu, protože mi chvíli trvá, než se jakžtakž proberu, ale až v podvečer. Na procházku, než se setmí, mi to bude bohatě stačit.

Vyjdu od nás a vejdu do parku v místech, kde kdysi stávala hospoda Stará pošta a v sále nad ní byl biograf. Hrál se obvykle ve středu a v sobotu večer a v dobách, kdy nebyla televize, jsem tady býval dost často. Vzpomínám namátkou, že jsem tu viděl americký válečný film Pět Sullivanů, Dvanáct rozhněvaných mužů s Jiřím Voskovcem a také Císařova pekaře a pekařova císaře s Janem Werichem. Pád Berlína tady, myslím, nedávali – tento bombastický velkofilm jsem viděl v Arbesově kině na Smíchově

v rámci povinného školního představení. Cestou parkem si připomenu velkou slávu, která se tu odehrávala krátce po květnové revoluci, kdy zpřístupněný park byl pojmenován na Sad pátého května. Docela by mě zajímalo, zda se na to někdo ještě pamatuje.

Z parku projdu uličkou kolem mlýna ke kostelu. Tam se na chvíli zastavím, nakloním se přes zábradlí a budu pozorovat vodu proudící od turbin. Jako malí kluci jsme se proudem nechávali unášet až ke „koňské jámě“; o tom, že nevstoupíš dvakrát do téže řeky, jsme ještě nic nevěděli.

Na prostranství před zámek, kde se nyní odehrávají představení Dobřichovické divadelní společnosti a kde býval vchod do farního úřadu, vzpomenu pana faráře Jamnického a jeho nepovinnou výuku náboženství, kterou jsem kdysi co záček místní školy absolvoval. A protože už mě trochu budou bolet nohy, posadím se u svatého Jána na lavičku pod lípou a budu poslouchat hučící jez, vlaky na druhé straně řeky a také ticho, které chvílemi nastane. Možná že se ke mně přišourá i pár kachen, které tady sídlí, a budou chtít, abych jim hodil kousek rohlíku. Když budu mít štěstí, uvidím i labuť, ty ale ke mně asi nepřijdou, stejně jako kamenný drak, který tady zůstal po jednom sochařském sympóziu a dohlíží na koupající se děti.

Po chvíli vstanu, projdu úzkou uličkou kolem bývalého JZD, podívám se, zda někdo sedí v kavárně U Bíma, a pár minut postojím před školou. Do budovy, kterou loni zbourali, jsem chodíval dávno již tomu, ale pana učitele Nováka a Kalinu a paní učitelku Hepnerovou a Feiferovou mám v paměti pořád. Po cestě podél bývalého fotbalového hřiště, kterou nedávno osadili novými stromy a také lavičkami, dojdou k lávce, která stojí v místech, kde byl přívoz pana Kudrny a kde později stával pontonový „most“. Postavili ho vždycky na jaře a před zimou odstrani-

li; jedním z každoročních „stavebníků“ byl i můj tchán, pan Jan Roub.

Přejdu lávku, za ní se dám doleva a podchodem přijdu na nádraží, odkud jsem denodenně po dobu více než padesáti let vyjížděl na Prahu. Ocelovými oři bývaly tehdy parní lokomotivy, a když jste si ve vagonu otevřeli okno, pocítili jste, že stříbrný vítr, který vám vál do obličeje, byl občas protkán žhavým uhlíkem. Z nádraží mírně stoupající cestou podél trati se vydám k dalším závorám, ale před tím projdu kolem bývalého hostince u Tláskalů a křižovatkou se zrcadlem, u které stával obchod pana Šťastného, kam mě naši často posílali něco koupit. V duchu si připomenu i lípy, které tu stávaly podél trati a které už zde také nejsou. Zastavím se až na rozcestí s Hyčkanou uličkou a zahledím se na dům, v němž jsem se svými bratry Pavlem a Jirkou prožil více než dvacet let. Pavel už dávno není, ale Jirka tu bydlí stále. Zavzpomínám na své rodiče a v duchu jim ještě jednou za všechno poděkuju; nevynechám ani dědu Miroslava Nováka a babičku.

Kdybych pokračoval podél trati a nezabočil na most, mohl bych se podjezdem pod tratí dostat k řece, kam jsme se chodívali

koupat. Tomu už ale odzvonilo, protože louka nad jezem není volně přístupná. Raději proto přejdu závoru a krátce postojím na mostě, o němž se skutečně hodí říci, že se nad Berounkou pne. Takový je pěkný! Pokochám se pohledem na řeku a na zámek a pomalu dojdou ke kruhovému objezdu a do areálu Sokola.

Na lavičce před vchodem do sokolovny se vrátím do let, kdy jsem tu býval každé úterý a pátek; jak jsme tu pod vedením bratra Heřmana Janky, řečeného Mak, cvičili na bradlech a na hrazdě, šplhali po laně i po tyči, s přírazem i bez přírazu, skákali přes švédskou bednu, metací stůl a koně na délku i na šíř a nacvičovali na sokolský slet v roce 1948. Podívám se ještě na volejbalové kurty za sokolovnou a připomenu si, jaké to bývalo. A do volejbalového nebe pošlu pozdrav svým spoluhráčům: Karlu Gemperlemu, Pepanu Smrkovskému a Mirkovi Jandovi.

Začíná se stmívat, nejvyšší čas se vrátit. Až přijdu domů, políbím manželku, stisknu ruku Petrovi, pohládím Sama, Sárku, Deborku i našeho pejska a půjdu spát. Na věky.

HgS

DEN S HOBÍKEM v Letohrádku

Je brzké červnové ráno. S paní Faltýskovou jsme se vypravili do školky Hobík ve Všenorech, kde má vnoučata, abychom se podívali na svět jejich očima. Děti se ten den budou věnovat přírodě. Den byl svým způsobem završením cyklu poznávání přírody, který prolíná celým vzděláva-

cím programem školky, jak nám napsala paní učitelka. Začátek léta je krásný, děti čekají výlety za poznáváním. Tak s chutí do školky! Před odchodem na výlet děti absolvují každodenní ranní kruh, kde sdělují, jak se mají a co by chtěly zažít. Protože budou celý den venku, určitě bude

Den v Hobíku - piknik

dost příležitostí k různým zážitkům. Cílem je všenorský letohrádek, okolní lesík a výprava bude zakončena na dětském hřišti. Cestou děti pozorují přírodu, co chtějí, to se nafotí, aby se na to mohly znovu podívat. V jednu chvíli se jim podařilo zahlédnout ledňáčka. Také se nám podařilo jej vyfotit. Během „pikniku na dece“, se hrály drobné hry jako např. na balónky, rybičky, na vítr, malovalo se na cestu atd. A jako vítr nebo voda tak dětem plynou všechny dny ve školce Hobík.

Další dva dny se pak děti na prozkoumání území věnovaly jeho detailnímu poznávání, moc je to bavilo, protože se mohly hrabat v půdě a zjišťovat, jak to, že někde je jako beton a jinde zůstává krásně sypká. Nasbíraly také spoustu živočichů, kteří mají v hlíně svůj svět, zkoumaly, jak ji pročišťují, obohacují ji a provzdušňují, aby dobře umožňovala sázení a růst. Ve školce pak dělaly pokusy, aby přímo viděly, co

v hlíně dělá voda, co žízala, co rozmočený papír a podobně. Budou vědět, že je půda proces, nikoliv stav, který se nemění. Určitě je to posune k větší citlivosti k přírodě, zvláště v době, kdy se tak výrazně mění počasí, řekla nám k tomu paní učitelka.

Slunce prosvítá stromovým nad širokým údolím Berounky. Také v pozdním odpoledni je vzduch plný vůně a těšení se na léto. Mnoho, nebojím se říci, že většina z nás dospělých tyto okamžiky už dávno nemá jak vnímat. Museli jsme je obětovat termínům, diářům, pevným diskům počítačů... A jen málokdo ví, k čemu a komu to celé slouží. Po letošním extrémně horkém a suchém létě se chceme i takto krátce zamyslet. A rádi bychom poděkovali paní učitelce Plhoňové, která se o děti celý rok moc hezky a promyšleně starala.

*Alena Faltýsková, Věra Koubková, Petr Koubek
Fotografie a program pro děti: Aneta Plhoňová*

JAK JSME KŘTILI KNIHOBUDKU

Představte si trochu chladné, ale jinak příjemné, poklidné sobotní ráno. Na prostranství u řeky mezi zámekem a mostem probíhá již tradiční farmářský trh, na nějž se scházejí rodiny i jednotlivci z Dobřichovic i okolí. Situace, kterou můžete vidět od jara do podzimu každou druhou sobotu. A přesto je sobota 20. června 2015 něčím trošku jiná... Podél cyklostezky od mostu dál po proudu řeky, se totiž postupně objeví několik pestrobarevných dek. Neslouží ale klasickému pikniku, jak by se mohlo zdát. Podíváte-li se totiž pozorně, zjistíte, že každá z dek je pokryta knihami. Koná se tu totiž 2 ročník Piknikové výměny knih. Najdete tu knihy všech možných autorů i žánrů, pro děti i dospělé. Zkrátka, co kdo již přečetl a rád by poslal dál do světa. Na kraji řady dek stojí navíc ještě malá prosklená skříňka, která se úderem 11. hodiny stává středobodem veškeré pozornosti. Hlouček těch, kteří ještě před chvílí živě diskutovali nad knihami, tiše naslouchá čtení

o dobřichovickém mostě. Je to malá vzpomínka a hold panu Ludvíku Vaculíkovi.

Proč toliko pozornosti pro jednu almárku? Protože ta malá skříňka, která právě dostala spršku vody z Berounky, se v tu chvíli stala historicky první dobřichovickou knihobudkou.

Obyčejnou dřevěnou knihovničku ozdobily pod vedením Radky Charapové děti z lesní školky Chrupa motivy stromů a listů. Každý, kdo se knižní výměny a křtu knihobudky účastnil, věnoval několik knih, které jistě potěší nejednoho čtenáře.

Ještě téhož dne po poledni se knihobudka zabydlela na dvorku Dobřichovického domku. Je tam totiž (snad) v bezpečí před vandaly, krytá před nepřízní počasí a zároveň během dne komukoliv přístupná.

Tak neváhejte a přijďte si půjčit něco zajímavého ke čtení...

*Hana Habartová
za ProDobřichovice, o. s. a další zúčastněné*

DĚLEJTE TO, co vám jde snadno s pomocí profesního poradenství a koučování

Věnovat se věcem, které mi jdou snadno? „To není práce. Při práci se přece musím trochu nadřít,“ říká mi Filip, který právě sedí naproti mně v pracovně. Rozhoduje se, zda přijme nabídku na vedoucího týmu výzkumu a vývoje. Váhá a nemůže se rozhodnout. Ani ředitel závodu si není úplně jistý, jak bude Filip ve vedoucí pozici fungovat. Má ale potřebnou kvalifikaci, PhD. v oboru a jazykové znalosti. V regionu je velice těžké sehnat vysoce kvalifikované zaměstnance, a proto Filipovi povýšení nabídne. Nabídka zní lákavě po všech stránkách. Nabízí vyšší finanční ohodnocení, prestižní postavení, práci v oboru a relativní jistotu zaměstnání v regionu s vysokou nezaměstnaností. Proč Filip váhá? „Nevím, nějak se nemůžu rozhodnout. Je to skvělá nabídka,“ říká. Procházíme společně výsledky jeho osobnostních testů. Filip je velice systematický člověk zaměřený na detail. Má rád pořádek a řád a hůře snáší změny. Dokáže se plně ponořit do zadaného úkolu a samostatně na něm pracovat. Není příliš společenský, raději pracuje o samotě. Jeho schopnost sebeprosazení mezi lidmi a energie vést druhé je velice nízká. Ukazují mu na grafech jeho výsledky. Je trochu překvapený, ale říká, že to sedí. Vysvětluji mu, jaké osobnostní vlastnosti se obvykle ukazují jako užitečné pro vedoucího týmu. Především jde o vysokou energii a schopnost prosadit se mezi druhými. Filip kývá. „No to já mám ale úplně opačné vlastnosti, ne?“ „A co s tím mám teď dělat? To přeci hned tak nezměním?“ Mluvíme o tom, že

osobnostní charakteristiky jsou relativně stálé vlastnosti, které se mění během života jen velmi pomalu. Mohou se posouvat, ale nikdy se člověk nestane svým opakem. Například z introverta se nikdy nestaneme úplným extrovertem. Filip se na mě dívá trochu zmateně. Popisuji mu, pro jaký typ práce jsou jeho charakteristiky výhodné, respektive, jaký typ práce mu pravděpodobně půjde snadno. Na základě jeho osobnostních charakteristik usuzuji na samostatnou analytickou práci s důrazem na přesnost a detailní zpracování. „No to mě přesně baví!“ skoro vykřikne Filip. Pak se na chvíli odmlčí, „ale co ta nabídka, to přeci nemůžu odmítnout?“. „Máte možnost u svého současného zaměstnavatele dělat typ práce, o které mluvíme?“ ptám se. „No, žádné takové místo se teď nepsalo.“ Odmlčí se a přemýšlí. Po chvíli váhání nejistě říká: „Ledaže bych se zeptal!“ Filip se zeptal. Zaměstnavatel nechtěl o Filipa přijít, vytvořil mu nové pracovní místo, jehož náplní byla vysoce odborná samostatná analytická práce s důrazem na detail. Ulevilo se oběma stranám. Zaměstnavatel nepřišel o kvalifikovaného zaměstnance, u kterého měl sám pochyby o schopnosti vést druhé, a Filip se netrápil s vedením týmu, dělal práci, která mu jde a baví ho.

Dvě cesty

Existují dvě cesty, jak na sobě pracovat. Jedna je zaměřit se na naše slabé stránky a pilovat to, co nám nejde, abychom nezaostávali za druhými. Druhá cesta je po-

jmenovat své silné stránky a pilovat to, co nám jde. První cesta stojí hodně času a sil a v dané oblasti budeme vždy maximálně průměrní. Druhou cestou se s menším úsilím a často i s radostí můžeme stát excelentními. Co si vybereme?

Profesní poradenství a koučování

S pomocí profesního poradenství a koučování můžeme efektivně řešit problémy v pracovní oblasti. Díky včasnému řešení pracovní nespokojenosti lze také předejít dlouhodobé nespokojenosti a chronickému stresu, únavě a řadě psychosomatických i somatických onemocnění. O žádné nemoci nemůžeme říci, že je vyvolána pouze stresem, ale stres otevírá dveře mnoha onemocněním. Chronický stres potlačuje funkci imunitního systému, činí tak člověka náchylnějším vůči infekcím a komplikuje proces uzdravení. Člověk spokojený se svou prací nejen, že bývá příjemnější na své blízké a přátele, ale má také méně pracovních absencí a je tak přínosem i pro svého zaměstnavatele. Jakým způsobem při pracovním poradenství pracujeme? Podpoříme v náročných situacích, pomůžeme při rozhodování a hledání vlastního profesního cíle. K vytyčenému cíli společně směřujeme s využitím koučovacích nástrojů, pozitivních emocí a vnitřní motivace. Nahlédneme teď společně do koučovací dílny. Zamyslete se nad nějakou oblastí, ve které jste dlouhodobě uvázli a následující text čtěte s vaším tématem v hlavě. Zkuste si projít malým sebekoučováním! Připraveni? Jdeme do toho!

Vágní cíle jsou k ničemu

Konzultace obvykle začíná hledáním motivujícího cíle, což je často nejobtížnější fází. Lidé si vybírají cíle, které jsou „vhodné“, „přiměřené“ a které by jim okolí odsouhlasilo. Není se co divit, že mají pramalou chuť začít na „svém“ cíli opravdu pracovat. Vyberte cíl, který vás motivuje! Cíl musí být Váš a dobře definován, abychom poznali, že jsme ho dosáhli. Pokud cíl zůstane vágní, například: „Cítit se lépe ve své práci“, za půl roku nevíme, jestli se lépe cítíme a jestli bychom se přeci jen nemohli cítit ještě lépe. Aby tomu tak nebylo, musí cíl splňovat kritéria SMART. Je třeba, aby byl ambiciózní (ambitious), konkrétní (specific), měřitelný (measurable), realis-

tický (realistic) a časově ohraničený (time framed). Namísto cíle „Cítit se lépe ve své práci“ může cíl znít například: „Mít dobrý pocit z práce tím, že vytvořím nový dokumentární cyklus a to vše do dvou let.“ Je třeba dát si k cíli datum dokončení. Zamyšleli jste se nad svým cílem? Naformulujte jej tak, aby splňoval SMART kritéria!

Co nám funguje?

Další fází koučování je obvykle zorientování se v přítomnosti. Co jsem pro svůj cíl doposud udělal? Jak na tom jsem? Nezaměřujte se na to, kde všude jste na cestě uvázli, ale spíše hledejte momenty, kdy vám práce odšypala od ruky a kdy jste měli pocit, že vše jde hladce. Těmito momenty se inspirujte. Nezkoumejte nezdary. Věnujte pozornost podmínkám, které vás vedly k úspěchu a ty zkoušejte zopakovat. Máte?

Nebojte se jít za hranice možného

Když máme cíl a víme, co už jsme udělali a co nám fungovalo, je na řadě fáze, kdy hledáme možnosti řešení. Cílem není najít „správné“ řešení, ale nasbírat co největší pytel nápadů. Nápady zatím nehodnoťte. Hodnocení často brzdí naši kreativitu a svazuje nás. Někdy i zprvu bláznivý nápad nás dovede k realizovatelnému řešení. Sepsali jste si nápady? Už vás nic dalšího nenapadá? Co ještě, byste mohli pro svůj cíl udělat? A když už vás opravdu nic nenapadá, počkejte chvíli, a pak se zeptejte: „A co ještě?“ Podle světoznámého kouče Thymothy Gallweye disponujeme všichni většími zdroji, než si myslíme, a také jsme to prý my sami, kdo se staví do cesty jejich využití.

Každá cesta musí začít prvním krokem

Máme teď mnoho nápadů, variant a cest řešení. Je třeba vybrat a vytvořit akční plán. Jak vybrat? Není vždy nutné dlouze sepsovat výhody a nevýhody jednotlivých řešení.

Vyberte cestu, do které máte největší chuť! Máte chuť, ale zároveň obavy, které vás brzdí? Vymodelujte si, jak by situace mohla dopadnout nejhorším možným způsobem. Jak budete v takovém případě postupovat? Často úvaha nad nejhorší možným scénářem paradoxně uleví obavám. Získáme větší pocit jistoty, že i v případě nepříznivého vývoje máme možnosti, jak postupovat, a že bychom pravděpodobně i tuto situaci zvládli. Poté je na místě vymodelovat si nejlepší možný scénář. Jak vypadá cesta k řešení, když vše půjde hladce a bude se dařit? Co vás čeká na konci? Představte si sami sebe, jak jste danou věc zvládli. Jak se cítíte? Co tomu říká vaše okolí? Krok do neznáma začíná mít jasnější obrysy. Ale jak udělat první krok? Často člověk vyhledá pomoc koučováním právě tehdy, když na své cestě uvázl a nemůže se rozhýbat a pokračovat dál. Co by mohl být nejmenší (ale opravdu nejmenší!) krok, který můžete udělat ještě dnes? Máte cíl odevzdat rukopis své knihy? Prvním krůčkem není napsání první kapitoly. To se vám nemusí podařit a budete ze sebe zklamaní. Prvním krůčkem může být jen posadit se k počítači a založit složku s patřičným názvem. Zdá se vám to málo? To je jen začátek! Máte vysokou pravděpodobnost, že zvládnete začít. A to ještě dnes. U malých krůčků existuje vysoká pravděpodobnost, že je realizujeme. Snižuje se přirozená obava a strach z velkých kroků a změn. Když se nám první krůček vytouženým směrem podaří, jsme motivováni a máme chuť pokračovat.

Právě jste si prošli malou sekoučovací dílnou. Doufám, že jste si čtení a práci na svém cíli užili. Zbývá už jen pár slov na závěr.

Dlouhodobá nespokojenost, ať už v pracovní oblasti nebo jinde, se často pojí s chronickým stresem, s nemožností se rozhodnout, s úbytkem energie a chuti do života.

Naši přátelé na nás vidí, že s námi něco není v pořádku, i když zdravotně jsme stále ještě fit. Nemusíme čekat, až nás začne ze stresu v práci něco bolet. Nemusíme čekat, až nám záda nedovolí sedět na židli u počítače a zánět předloktí nedovolí klikat myší. Můžeme se vydat cestou ke spokojenějšímu pracovnímu životu. Spokojenost a naplnění v pracovním životě působí jako prevence vzniku psychosomatických a následně i somatických onemocnění.

O autorce

Mgr. et Mgr. Lenka Slavíková

Lenka Slavíková je socioložka a psychologka. V Centru komplexní péče v Dobřichovicích poskytuje profesní poradenství

Pracovní poradenství a koučování může pomoci například při:

- nespokojenosti na současném pracovním místě
- problematických vztazích na pracovišti
- hledání nového pracovního místa
- přípravě na převzetí vyšší pracovní pozice
- touze ve své práci něco změnit
- a řadě dalších témat.

Lenka Slavíková

a koučování a individuální bioenergetická cvičení.

Vystudovala jednooborovou sociologii na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a následně jednooborovou psychologii na téže fakultě. Svou pracovní dráhu zahájila v oblasti aplikovaného výzkumu pracovních podmínek (Výzkumný ústav práce a sociálních věcí). Z výzkumu po třech letech přešla do komerční sféry ke konzultantské práci v oblasti lidských zdrojů (Assessment Systems), kde se věnovala výběru a rozvoji zaměstnanců a psychodiagnostice. Během rodičovské dovolené vstoupila do pětiletého výcviku Integrativní psychoterapie zaměřené na tělo (Česká asociace psychoterapie zaměřené na tělo). V současnosti má svou soukromou praxi, kde poskytuje psychologické koučování, psychoterapii zaměřenou na tělo a bioenergetická cvičení. Věnuje se také lektorské činnosti v oblasti koučování a lidských zdrojů.

lenka.slavikova@ckp-dobrichovice.cz

DĚJINY DOBŘICHOVIC

P. Josef Hradec

V úvodu tohoto čísla přinášíme informaci o nové dobřichovické ulici, při jejímž pojmenování hrálo hlavní roli jméno sv. Anežky České. Aby se kruh uzavřel, podívejme se, co píše ve svých v r. 1931 dokončených Dějinách Dobřichovic P. Josef Hradec, člen řádu Křižovníku s červenou hvězdou (kap. II).

„V roce 1235 objevuje se v Čechách nový řád domácího původu, založený Anežkou, dcerou Otakara I., která pro hospitál, jí samou na jednom z nejkrásnějších míst v Praze u nynějšího mostu Karlova zbudovaný, zvláštní již dříve stávající bratrstvo špitální, nosící na černém rouchu červený kříž, čili Křižovníky, povolala. V r. 1238 byli Křižovníci uznáni řádem, řídícím se řeholí sv. Augustína a v r. 1256 na památku prvního velmistra Albrechta ze Šternberka, dle jeho rodinného znaku, přijali ke kříži i hvězdu a nazývali se od té doby na rozdíl od jiných Křižovníků řádem Křižovníků s červenou hvězdou. Pro jejich činnost hospitální a kulturní byly jim svěřovány mnohé špitály v Čechách. Z větších měst jmenuji Stříbro, Most, Cheb, Litoměřice, Klatovy, Písek, Budějovice, z nichž většina za válek husitských zahynula, dále osady Hloubětín, Ďáblice, Bořovice, Živohoušť, Slivenec, Řevnice, Úhošť, Tursko, Dobřichovice, jimiž řád při samém počátku byl přízní koruny královské nadán.

...
Ježto v dějinách Dobřichovic budeme často o řádu Křižovníků jednat, chci podotknouti ještě následující. Do r. 1590 volili sobě Křižovníci svého velmistra svobodnou volbou ze svého středu. Tu bylo jim císařem Rudolfem II. nařízeno, aby k lepšímu vydržování arcibis-

kupství pražského ze svého středu velmistra nevolili, nýbrž arcibiskupa pražského za svého velmistra přijali. Tím, že nově zvolený arcibiskup složil slib v ruce převora řádového a přijal oděv řádový, stal se jejich velmistrem. Té době, jež trvala od roku 1590 do r. 1694, říká se postulate křižovníckých velmistřů. Jest to právě doba, z níž se mnoho o Dobřichovicích zachovalo a která nás upomíná na to, že arcibiskupové pražští, jako Berka z Dubé (1592 - 1606), Jan Lohelius (1612 - 1622) často v záležitostech řádových zde přibývali. V roce 1694 zvolen byl velmistrem zase člen řádových Jiří Pospíchal, Čech, rodem z Polné, který v Dobřichovicích často prodléval a ve svém deníku, zvaném „Diarium“ mnoho zajímavostí o Dobřichovicích napsal. Vraťme se zase po krátce načrtnutých dějinách řádu k osudům obce zdejší, jejíž dějiny po dlouhá staletí byly s řádem co nejúžeji spjaty.

Na přimluvu Anežky Přemyslovny darovala matka její Konstancie novému řádu Křižovníků ves Dobřichovice, jak dotvrzuje listina uchovaná v archivu řádovému z roku 1253, v níž král Václav I. toto darování stvrzuje slovy (lat.): „Stvrzujeme darování, učiněné řádu křižovníckému Konstancií, nad Dobřichovicemi s poli, lesy, vodami a se vším příslušenstvím.“

Listiny, zachované v Regesta diplomatica regni Bohemiae et Moraviae pars I - 609 udávají, že se Dobřichovice sice v moc Křižovníků dostaly, ale desátky patřily nadále klášteru ostrovskému.

Dne 21. ledna 1275 Otto, opat kláštera sv. Jana křtitele na Ostrově a celý konvent řečeného kláštera dohodli se se špitálem sv. Františka o desátcích ze vsi Dobřichovic. Velmistř a bratři špitálu zavázali se každoročně na den sv. Martina na místo desátků odváděti klášteru ostrovskému dvě hřivny stříbra pražské váhy, pokud dvorec držeti budou. Ztratí-li jej bez své viny, povinnost odpadne. Tak stalo

se za bratra Merkotona a převora Konráda z domu špitálského na den sv. Anežky Panny r. 1275. Když roku 1282 klášter ostrovský upadl do finanční tísně, rozhodl se za určitou sumu peněz poplatek každoročních dvou hřiven prodati a práva na Dobřichovice se vzdáti. Velmistř Eckhardus (1282-1296), Moravan, nabídl klášteru ostrovskému jednou pro vždy 20 hřiven stříbra, které také hotově zaplatil, obdržev od opata listiny, v nichž klášter ostrovský veškerého práva na Dobřichovice se zříká. Tak dostaly se Dobřichovice dne 11. června 1282 úplně v majetek řádu Křižovníků s červenou hvězdou.“

redakce

DO DOBŘICHOVIC pro polibek múzy

Přes třicet let žije a tvoří malíř a výtvarník Tomáš Bím v útulném městečku Lety. Blízkost Berounky mu kdysi učarovala a i přes nemilé zkušenosti s povodněmi, které mu zničily valnou část jeho tvorby, na ni nezanevřel. Naopak, v nedalekých Dobřichovicích pořídil a otevřel prostory, kam pravidelně přijíždí kultura z celé republiky, nezřídka i ciziny. GALERIE CAFÉ-BAR BÍM je dnes kulturním místem, kam přicházejí nejen místní lidé, aby se při nejruznějších vernisážích či křtech knih, hudebních nosičů nebo jen tak u kafe sešli a popovídali si. Je otec-zakladatel spokojen s tím, jak dnes jeho projekt žije?

Tomáši, naplnila se tvoje představa, jak by taková galerie spojená s kavárnou a barem měla vypadat a fungovat?

Ti, kdo mě znají, vědí, že jsem celou dobu, co tady žiju, hledal místo, kam bych rád chodil posedět a pokecat si s přáteli a kamarády. Když už jsem takové místo našel, jeho majitel ho buď

zrušil, zkrachoval, pronajal, nebo změnil třeba na byty. Před pěti lety se mi naskytla možnost poříditi prostory v nové výstavbě v Dobřichovicích. Se svou myšlenkou jsem se svěřil majiteli právě dokončovaných domů. Několika stavebními úpravami se propojilo přízemí s částí prvního patra. Bylo to dokonalé. V patře výstavní pro-

story, v přízemí stálá expozice mých obrazů doplněná artefakty věnovanými přáteli a k tomu dobré kafe, víno... Takže na tvoji otázku odpovídám ANO.

Ulice 5. Května, kde je galerie, patří dnes v dobřichovicích mezi jedno z nejatraktivnějších míst ve městě. Vnímáš to taky tak? Bezesporu. Místní dokonce tuto ulici nazývají buď Pařížská, nebo Stodolní. Pravda luxusních obchůdků aby pohledal, zato hospůdek, vináříček, kavárniček a jiných ...niček tu je několik. Navíc je jen pár kroků od dobřichovického zámku, který je centrem kulturního dění. Od divadelních slavností, různých trhů, parkoviště pro jízdu Karla IV. při jeho každoroční cestě na Karlštejn a další atrakce. Jsem rád a nebojím se to říct nahlas: jsem hrdej, že se povedlo udělat z naší GALERIE CAFÉ-BAR BÍM součást kulturního dění v Dobřichovicích.

Pravda je, že výstav obrazů, grafik, fotografií, vystoupení věhlasných umělců v samostatných pořadech nebo jako součást vernisáží a křtů knih se jich tu vystřídalo tolik, že by i leckterý filmový festival mohl závidět.

Máš pravdu. Ze začátku jsem zval své kamarády z branže a spoléhal na ně. Svolili, když jsem jim vysvětlil, kde Dobřichovice jsou, že tady vystaví svá díla, nebo přijedou na kus řeči. Jak šel čas, ti, co tu byli nebo vystavovali, to řekli svým kamarádům, známým a dnes je naše galerie, a s ní i město, mezi umělci populární. O akce je velký zájem i mezi obyvateli Dobřichovic a dalekého okolí, navíc z Prahy to je půl hodinka cesty.

Je na místě vzpomenout na některé osobnosti, které se v galerii za těch pět let proluly. Můžeš jmenovat pár jmen...

Jasně, připravil jsem si seznam, abych na něho nezapomněl. (Tomáš sáhl do kapsy a vyndal dva popsané papíry se jmény. Poz.red.) Takže obrazy a grafiky tady vystavovali: Karel Vysušil, Salvador Dalí, Andy Warhol...

Promiň, Tomáši, uděláme to jinak. Ten skvostný jmenný seznam otiskneme jako součást tohoto článku, ale samostatně na jiném místě. Zeptám se jinak. (V domněnání, že jsem si pomohl a výčet nebude tak dlouhý.)

Co připravujete? (Tomáš sáhl do druhé kapsy a vyndal jeden popsaný papír. Znovu ho přerušit jsem už neměl sílu.)

Dobře, jak chceš. Letos to bude výstava obrazů Jaroslava Papouška; Plakáty Divadla Ypsilon od Jana Šmída; Grafický salón - Česká grafika I.-III.; grafiky Jiřího Slívy; křest knihy Heleny Rytířové, předjednaná je výstava kreseb Jiřího Winttra NEPRAKTY... Mimo to se budeme, stejně jako loni, opět podílet originálními originály litografií co by diplomy pro účastníky festivalu Brdská svíčková...

Bezva, Tome. Akce na příští rok necháme na příště. Jak ale tak poslouchám, množství akcí, které se v galerii Café-bar BíM v Dobřichovicích uspořádá, to nelze stihnout v jedné osobě a s jednou peněženkou. Kde na to bereš lidi a peníze?

Zapojení jsou můj syn a snacha, co do organizační stránky věci, a pokud jde o peněženku, mám jen jednu, a to svoji. Není bezedná, ale pokud to půjde, budu se snažit galerii udržet. Jak už jsem na začátku rozhovoru řekl, splnil jsem si svůj sen, vytvořil místo, které mám rád, a přesně odpovídá mým představám o místě, kde se setkávám s přáteli a kamarády. Navíc se galerie stala místem, kde se rádi scházejí i ostatní lidé se svými kamarády a přáteli, za místo pravidelných schůzek ji vzala i Dobřichovická divadelní společnost, koupíte u nás lístky na kulturní akce v rámci Dobřichovic. Na kafe se tady zastaví a vystavené umění si prohlédnou i lidé mimo Dobřichovice. A když už takové místo jednou je, nerad bych ho nechal zkrachovat, pronajal někomu jinému, nebo přestavěl na byty.

Palce Tomášovi Bímovi drží a za rozhovor děkuje Vít Špaňhel

Ze křtu knihy Oldy Dudka; na fotce Oldřich Dudek a Vít Špaňhel

Uskutečněné výstavy, vernisáže a další akce v galerii Café-bar BíM

Výstavy:

Danglár; Jiří Mocek; Karel Vysušil; Ivan Komárek; Vassarely; Salvador Dalí; Karel Ptáček, Andy Warhol; Tomáš BíM, Oldřich Dudek, Petr Váňa (sochař); Jan Saudek ml.; Dana Puchnarová; 80 Let české litografie.

Fotografové:

Zdeněk Lhoták, Jan Saudek, Miloš Burkhardt, Miloš Schmiedberger.

Akce a s nimi spojené vystoupení osobností: Hodinový program Jiřího Suchého a Jitky Molavcové; vzpomínkový večer na Zdeňka Rytíře; Václav Neckář; křest knihy Heleny

Rytířové; křest knihy Oldřicha Dudka; Jan Saudek a zpěvačka Tonya Graves; Ivan Mládek; Oldřich Dudek; Pavel Sedláček; Helena Rytířová; Richard Tesařík; Zdeněk Juračka; Jiří Stivín; Jiří Slíva (zpěv); Alex Konigsmark; Milan Peroutka (Olympic); Marta a Tena Elefantiadu; Jiří Šafránek; natáčení televizního pořadu nové knihy; natáčení filmu Dobřichovické divadelní společnosti „Modrý drak“.

Prostranství před galerií zdobí zapůjčená socha Jaroslava Řehny.

GALERIE CAFÉ-BAR BÍM

ČERVENÉ TOČITÉ SCHODIŠTĚ
VEDE DO OBLAK UMĚNÍ
NIC NA TOM VUBEC NEZMĚNÍ
TEN PÁN, CO DOLE U BARU
SI MÍSTO VODKY DÁVÁ DŽUS
MÍSTO JE PLNÉ KRÁSNÝCH MÚZ
HRAVÝCH JAK PRUŽNÁ ŽENSKÁ STEHNA
LEHKÝCH JAK PROUŽEK CIGARETY
KTERÝ ZDE NOSÍ MÍSTO ŠÁLY
KDYŽ ROZLÉVAJÍ POSEDLOST
NA PŘEDPIS BOHŮ UMĚNÍ
K TOMU MÁM JEDNU OTÁZKU:
„PROČ NENÍ, CO SE NEMĚNÍ
PROČ VŽDYCKY MUSÍM, U STA HROMŮ,
ODEJÍT Z TOHO VLÁNÍ DOMŮ?!“

Oldřich Dudek (srpen 2015)

KULTURNÍ PŘEHLED

ZÁŘÍ – LISTOPAD

Aktuální informace najdete v Informačním listě či na webu města

ZÁŘÍ

29. srpna v sobotu 11:00 – 24:00 v residenci

Vinařské slavnosti (program: celý areál residence, ochutnávky vín s vinaři)

U řeky – zábavný program pro děti a dospělé

11:00 cimbálová muzika Medicimbal (nádvoří)

12:30 staročeská kapela Třehusk (nádvoří)

14:00 Senior dixieland (náměstíčko)

15:15 šermířská Alotria (náměstíčko)

14:00 cimbálová muzika Medicimbal (nádvoří)

15:00 divadlo O zlaté rybě a dílny (u kostela)

15:30 písničky Jaroslava Ježka - Fotr a kolektiv

16:30 divadlo O třech neposlušných kůzlátkách a dílny (u kostela)

17:00 cimbálová muzika Medicimbal (nádvoří)

17:30 udělení titulu Vinař roku 2015 a losování

18:20 dívčí vokální skupina Cabinet z Dobřichovic

20:00 kanadská skupina Lemon Bucket Orchestra (balkánská muzika)

Pořádá: Město Dobřichovice a Český archiv vín

2. a 3. září ve středu a ve čtvrtek v residenci v 19:00

Divadlo – Pyžamo pro šest

Skvělá konverzační komedie o partnerských vztazích a milostných trojúhelnících plná vtipných scén a zvrátů, aneb co se může přihodit, pokud člověk nestihne vlak. Režie: Lenka Šebek Loubalová (herečka divadla Ypsilon)

Předprodej v nově otevřeném informačním centru (ul. 5. května)

Pořádá agentura ProDivadlo s L. Š. Loubalovou

4. září v pátek v parku v 17:00

Happening na počest Jana Husa

(podrobnosti v článku Informačního listu)

Předprodej v nově otevřeném informačním centru (ul. 5. května)

Pořádá: agentura ProDivadlo s L.Š. Loubalovou

5. září v sobotu u řeky pod residencí

Šermířská Alotria

Agentura Alotrium ve spolupráci s městem Dobřichovice si vás dovoluje pozvat již na 12. ročník jednoho z největších, festivalů historického šermu, tance a divadla v České republice, vystoupí okolo 25 souborů z celé republiky.

5. září v sobotu v kostele sv. Martina a Prokopa v Karlíku

Koncert operní pěvkyně Oldřišky Musilové a klavíristy Jaroslava Šarouna

Pořádá: J. Šaroun

7. září v pondělí v residenci od 17:00

Koncert světové operní pěvkyně Anda-Louise Borgza

Předprodej v nově otevřeném informačním centru (ul. 5. května)

Pořádá: agentura ProDivadlo s L.Š. Loubalovou a J.Kováčem

12. září v sobotu od 8:00 do 12:00 u residence pod lipou

Farmářské trhy

Pořádá: Město Dobřichovice

13. září v 15h mezi Dobřichovicemi a Karlíkem

Sochařské symposium – slavnostní umístění soch na sochořadí.

23. září ve středu v residenci od 11:00

Workshop a vernisáž výstavy výtvarných prací slyšících i sluchově postižených dětí (žáci MgA. Zuzany Čížkové) Můžete vidět obrazy s motivem znakové řeči, prstové abecedy a rukou. Projekt je zaměřen nejen na výtvarnou tvorbu, ale i na rozvoj osobnostní a sociální inteligence dětí. Celý projekt průběžně zaznamenává Televizní klub neslyšících České televize. Pořádá: MgA. Z. Čížková

26. září v sobotu od 8:00 do 12:00 u residence pod lipou

Farmářské trhy

Pořádá: Město Dobřichovice

26. září v sobotu v kostele sv. Martina a Prokopa v Karlíku

Koncert hobojsky Dorothee Solníčkové a klavíristy Prof. Jaroslava Šarouna

Pořádá: J. Šaroun

ŘÍJEN

3. října v 19h ve vinárně U Karolíny

Beseda Josefa Klímy s Janem Rosákem, v rámci večera zahraje skupina Na vlastní uši band v sestavě Andy Saidl, Pavel Půta a Josef Klíma.

10. října - Farmářské trhy u residence pod lipou od 8:00 do 12:00

Festival svíčkové

17. října v 19h ve vinárně U Karolíny

Beseda Josefa Klímy s Františkem Kinským, v rámci večera zahraje skupina Na vlastní uši band v sestavě Andy Saidl, Pavel Půta a Josef Klíma.

24. října u residence pod lípou od 8:00 do 12:00 – Farmářské trhy

28. října Snění o minulosti – soubor Ludus musicus

LISTOPAD

1. listopadu v 15h, sál Dr. Fursta

Divadélko pro děti – *O červené karkulce* (Divadlo Aleny Novákové, která je pátou generací slavného divadelního rodu Kopeckých).

15. listopadu v 15h, sál Dr. Fursta

Divadélko pro děti – *Osm dní v nebi* (Divadlo Antonína Novotného)

28. listopadu Adventní trhy, od 17h Mostový ohňostroj a od 20h ples v hale Bios.

DIXIELANDOVÉ odpoledne

V sobotu 8. srpna odpoledne se u lávky přes Berouнку uskutečnil již čtvrtý ročník dobřichovického dixielandového festivalu. Měl jsem původně mírně pochybnosti, zda se kvůli pražickému slunci a úmornému vedru vůbec bude konat, ale osobně jsem se přesvědčil, že kapely ani dixielandové fandové to neodradilo. V půl čtvrté bylo na lavičkách před pódiem sice dost volných míst, ale po půl sedmé, kdy letní žár polevil a obloha se trochu zatáhla, se celé prostranství zaplnilo. Tak jako v předchozích letech tu posedávali, postávali, polehávali a do taktu podupávali dixielandoví příznivci, staří, mladí, dámy, pánové i děti, někteří předváděli taneční kreace ve dvojicích i sólo a všichni dohromady si užívali. Všiml jsem si však,

že v převaze byli ti dříve narození – zřejmě také proto, že se při poslechu radostné a optimistické dixielandové muziky aspoň na pár hodin mohli cítit tak, jako když jim bylo o pár desítek let méně. Rád bych se ještě jednou omluvil těm návštěvníkům, kteří cestou na dixielandovou produkci kvůli mé koloběžce byli v mírném ohrožení na duchu i na těle a museli urychleně uskakovat. Byla to má první jízda a jsem rád, že se obešla bez jakýchkoli následků; v následné euforii jsem dokonce začal uvažovat o tom, že na koloběžce přijedu na zahajovací koncert Pražského jara.

Díky za příjemné, i když na můj vkus poněkud teplé odpoledne, patří organizátorům a všem účinkujícím kapelám:

J. J. Jazzmen – Praha, Pilsner Jazz Band, Humpolecký Dixieland, BrassBand.cz – Rakovník, Hotsy Totsy Five – Olomouc, Steamboat Stompers s Evou

Emingerovou – Praha, Buffoon's Steam Engines – Praha.

HgS

MUSICA VIVA 2015 – letos už podesáté

Letošní ročník festivalu Musica viva dostal do vínku jedno významné jméno: Jan Šimon Jakub Ryba (https://cs.wikipedia.org/wiki/Jakub_Jan_Ryba). Narodil se totiž 26. října 1765 a zemřel 8. dubna 1815 nedaleko Rožmitálu p. Třemšínem. Tedy dva důvody, proč jej vzpomenout. Proto se souboru Ludus musicus rozhodl připomenout právě letos tohoto skvělého autora především jeho neopakovatelnou a mistrovsky napsanou hudbou.

Úvod k cyklu koncertů obstaral v neděli 5. července v karlickém kostele sv. Martina a Prokopa večer nazvaný *Koncert pro Jakuba Jana Rybu*. Soubor Ludus musicus nabídl v tomto krásném večeru úryvky z Rybova deníku a pak především písně, arie, due-

ta, sbory autorů, které Ryba velmi ctil a jež považoval za své mistry (např. G. Legrenzi, M. Ucellini, T. Merula, C. Monteverdi a A. Vivaldi). Na závěr pak zazněl autorův posluchačsky velice přitažlivý koncert D dur pro housle a orchestr, napsaný r. 1799. Orchester byl zastoupen velice zajímavou úpravou pro smyčcové kvarteto.

Soubor s novým a spolehlivě pracujícím kontinuem (Ondřej Michal – violoncello, Martin Šmíd – virginal) hrál i zpíval brilantně, svěže a uvolněně a připravil publiku krásný zážitek.

A pak už přišel čas pro hlavní letní část festivalu. K tomu si ale dovolíme pár slov úvodem.

Kdo by to byl tehdy tušil ...

Letní dobřichovický festival *Musica viva* (v jazyce českém tedy *Živá hudba*) se konal letos mezi 9. a 23. srpnem. A navíc dospěl do desátého ročníku. Všechny nás to tak trochu zarazilo. Kdo by si byl tohle pomyslel v dobách, kdy jsme před léty snili o tom, že jednou, „v budoouuuucnu“, jak praví Šašek Královně, bychom rádi něco podobného u nás měli, třeba jen jednou, dvakrát či ... A najednou je tu desáté pokračování. V našich podmínkách je tohle věc hodná minimálně připomenutí. A to z mnoha důvodů. Dobrá věc se podařila i díky šťastné souhře několika okolností. Tak třeba proto, že festival našel mecenáše. Nejen jaksi soukromé „fandy“, kteří nabídli rozličnou podporu. Ale také ty, kteří rádi pomohli tak zvanou drobnou prací. A pak ty, bez nichž by být nemohl: totiž publikum. Spřízněné duše, které mají rády tuhle musiku a na koncerty chodí. Zvykli si chodit a vědí proč. K tomu se ale dostaneme níže ...

Ještě k těm mecenášům: tu je totiž třeba zmínit s vděčností i podíl samotné obce, jež jej již léta podporuje, protože je zjevné, že festival přináší jednak místním lidem radost a navíc dodává našemu městu i značnou prestiž. A v této souvislosti je třeba zmínit i podporu kraje. Protože také krajští úředníci dobře pochopili, že takový festival, zaměřený na starší, či přímo starou a navíc spíše komorní hudbu, v kraji chyběl. A když se objevili ti kteří, byli ochotni to odpracovat, ruka se pomalu sunula do rukávu ... Ale teď pointa: nic by nebylo, kdyby nebyli oni pověstní tahouni, ti, kteří tomu všemu dávají řád, tvář a po celá ta léta drží a táhnou tu káru jako oni pověstní tažní koně ... Všichni jistě teď tuší, že nesměle naznačuji, že chci za tohle moc poděkovat dvěma pánům, totiž Františku Běhounkovi (a samozřejmě v této souvislosti také jím vedenému souboru Ludus musicus) a panu profesorovi Jaroslavu Šarounovi. Při

zprávě o letošním festivalovém dění bude opět jasné, proč. Nebo se vraťte postupně ku zprávám z ročníků minulých, tam to najdete také.

Takže jaký byl letošní ročník?

Bylo to celkem 9 zastavení, tak to vezme me popořádku. Že celý festival byl letos věnován památce Jana (a také křtěného Šimona) Jakuba Ryby a proč tomu tak bylo, jsme už zmínili.

Zastavení první – neděle 9. 8.

Festival zahájilo vokálně instrumentální sdružení dobových nástrojů, které už u nás hrálo několikrát a vždy přineslo velkou radost. Příbramský soubor Chairé, vedený Josefem Krčkem.

Připravili program nazvaný *Písňe ročního koloběhu*, šlo tedy o lidové zpěvy, které se nějak vážou k obdobím roku, což mělo samozřejmě úzkou vazbu na katolický rok liturgický. Inspirováni slunovraty prošli jsme tedy cestu od ledna a Tří králů a koled přes Hromnice, Masopust a čas předvelikonočních meditací až ke Svatodušním svátkům a od nich přes svátky pozdního léta jsme se dostali až do času Dušiček, Adventu a samotných Vánoc, čímž se onen magický kruh uzavřel. Krásný, čistý zpěv, sehraná kapela, spousta nádherných kopií historických nástrojů ... A v závěru vzácná chvíle.

Došlo na společný zpěv a bylo to spontánní a plné radosti a cítili jsme to všichni, jak publikum, tak musikanti.

Zastavení druhé – Dar pilné mládeži (úterý 11. 8.)

To už byl opravdu Ryba, ale ne takový, jak jej známe, tedy virtuózně napsané vokální či instrumentální kompozice. Tentokrát šlo o vlastnění a didaxi. Ryba totiž jako jeden z prvních ve své generaci začal tvořit umělé písně, a to především na texty své generačních soupeřů a přátel – buditelů Vojtěcha Nejedlého, Antonína Puchmajera, či třeba Šebestiána Hněvkovského. Některé z nich zlidověly, např. ta, již byl uveden výše zmíněný červencový koncert (*Spí má zlatá, boubelatá* na slova V. Nejedlého). V té věci šlo především o poctu českému jazyku (to především v písních určených měšťanskému publiku) a samozřejmě také o výchovu mládeže, což, jak se zdá, již tehdy bylo vnímáno jako docela důležité ... Jasně to naznačují posláním v závěrech jednotlivých písní. Dvojdílná sbírka písní *Dar pilné mládeži* byla tiskem vydána až r. 1829. Obsahuje 12 hudebně velice zdařilých písní s doprovodem fortepiana. Soubor Ludus musicus, vystoupivší v půvabných dobových kostýmech, nabídl podobu s doprovodem více nástrojů a se skvělými sóly B. Altior a Mikoláše Troupa. Při čtení Rybových textů jim

nenapodobitelným způsobem sekundoval Ondřej Kulhavý, sám kantor s velmi živou zkušeností s dnešní pilnou mládeží ...

Zastavení třetí – zvací den (čtvrtek 13. 8.)

Tenhle večer bývá vyhrazen hostům, kteří jsou nějak spřízněni. A také trochu jiným žánrům. Letos přijal pozvání Velbloud Jazz Quartet, jenž tak slove podle známé dobříšské kavárny – své domovské scény (<http://www.velbloudcafe.cz/>). Dva kytaristé (Jan Tuláček a Karel Křenek, jehož si jistě mnozí pamatují jako někdejšího člena souboru Ludus musicus), k tomu basa Petra Jirouta a vynikající zpěv Karolíny Pelikánové. Jazzové standardy ve velmi útulných úpravách a ještě i ukázky z vlastní tvorby. Večer plný skvělé a radostné musiky tak rychle utekl ...

Zastavení čtvrté – manželé Alvarezovi a španělské písně a italská opera (sobota 15. 8.)

Opět neomylně skvělý výběr hostů pana profesora Jaroslava Šarouna. Další z řady hvězd světových podií u nás v karlickém kostele. Svátek ...

Zkusme si letošní hosty stručně představit. Sopranistka Petra Alvarez – Šimková vystudovala zpěv na Pražské konzervatoři. Zpěvu opernímu se začala věnovat při studiu na konzervatoři v italské Mantově, kterou s úspěchem absolvovala. Svá operní studia pak uzavřela ve Vídni na Universität für Mu-

sik und darstellende Kunst. Zpět do České republiky ji přivedly nabídky na spolupráci s řadou tuzemských scén (Plzeň, Praha, Ústí n. Labem). V roce 2010 ji hudební kritici ohodnotili jako nejlepší představitelku Mařenky dnešní doby. Scénou, na kterou se ráda a pravidelně vrací, je vídeňský Theater an der Wien. Zde debutovala v roli Komorné (Menotti: *Goya*) po boku Plácida Dominga. Tenorista Rafael Alvarez se narodil v roce 1970 v Mexico City. Hudební vzdělání získal nejprve na Národní mexické konzervatoři. Poté obdržel stipendium na Musikhochschule ve Vídni. Tři roky působil v mexické Národní opeře. Účinkoval také v Teatro Trujillo v Peru. Po odchodu do Vídně účinkoval v Neue Oper Wien. Od roku 2007 působí také v divadlech v České republice (Plzeň, Ústí nad Labem, Liberec, Olomouc, Brno), hostoval rovněž v bulharském Plovdivu. V roce 2008 debutoval jako Faust v Edinburgh Grand Opera. V roce 2009 začal pravidelně spolupracovat se Státní operou Praha. Od sezony 2012/2013 je sólistou Janáčkovy opery Národního divadla Brno, spolupracuje také s Národním divadlem moravskoslezským Ostrava. V první polovině koncertu zazněly za klavírního doprovodu J. Šarouna španělské písně v úpravě Manuela de Falla, tedy autora, který se studiu španělské lidové hudby systematicky věnoval.

Druhá polovina byla pak věnována mistrům italské opery, zejména G. Verdimu a G. Puccinimu. Ve vynikajícím podání jsme tak mohli slyšet ty nejslavnější arie z oper *La Traviata*, *Tosca*, *Rigoletto*, *Turandot*.

A znovu se ukázala magie prostoru karlického kostela. Unesl totiž oba silné operní hlasy zcela bez problémů. Všichni tři protagonisté byli odměněni nadšeným aplauzem plného kostela a oba sólisté měli velkou radost z nadšeného přijetí. A určitě jim chutnal i med od včel pana profesora, tradiční to odměna jeho hostů. Další z magických večerů ...

Zastavení páté – kaple Nanebevzetí Panny Marie – Karlštejn (neděle 16. 8.)

V souvislosti se svátkem Nanebevzetí Panny Marie byla v neděli 16. 8. v památné mariánské kapli hradu Karlštejn sloužena slavná figurální mše. Bylo to v prostorách, kde se před staletími modlivali Karel IV., arcibiskup Arnošt z Pardubic a další předlouhá řada historických osobností. Už to samo bylo zážitkem.

Dalším zážitkem byla slavnostní instalace nového kanovníka karlštejnské kapituly, žižkovského faráře P. JCLic. Mgr. Miloše Szabo, Th.D., jenž pak také celou mši celebroidal (http://www.farnost-zizkov.cz/?lang=1&id_clanek=2614). Hudbou mši doprovodil soubor Ludus musicus, a to především musikou barokního autora, cisterciáka Albericha Mazáka https://en.wikipedia.org/wiki/Alberich_Mazak.

Zastavení šesté – violoncellový koncert (úterý 18. 8.)

Na úterý 18. srpna pozval Prof. Šaroun do dobřichovické křižovnické residence našeho letovského souseda, jinak ale ruského violoncellistu Sergeje Kalyanova. Kalyanov je vlastně Moskván, dokonce sólista moskevské státní filharmonie. Učil ale také např.

v maďarském Győru, v Istanbulu a v současné době vychovává mladé violoncellisty na akademii ve švédském Lundu. A k tomu jezdí po celém světě a hraje.

Do Dobřichovic přivezl nádherné barokní violoncello z konce 17. století a spolu s J. Šarounem provedli díla německých romantiků F. Schuberta a R. Schumanna. A k tomu jednu z Bachových sólových suit, jež byla původně napsána pro nástroj zvaný viola pomposa. Kalyanov je pověstný plným a krásným zvukem, doslova filigránskou virtuózní technikou a hlubokým pochopením pro formu a styl. O tom všem jsme se mohli přesvědčit i v dobřichovické residenci. Oba protagonisté skvěle spolupracovali a evidentně se jim hrálo dobře. Z jejich hudby to bylo cítit.

Zastavení sedmé – Hudba a tanec (čtvrtek 20. 8.)

Spolupráce souboru Ludus musicus se sdružením Chorea historica (<http://www.choreahistorica.cz/>), které založila v r. 2000 paní doc. Eva Kröschlová a jež se po řadu let poctivě věnuje studiu a pouče-

né interpretaci dobového tanečního projevu, trvá již také řadu let. Tentokrát k nám přijely tři taneční páry: Vladimír Kočí a Veronika Rozhonová, Lukáš Klement a Barbora Zemanová a Karel Černohorský a Tereza Blažková. Oba soubory ve čtvrtek provedly v sevřené

formě to, co mohlo dobřichovické publikum v náznacích a ukázkách již párkrát ochutnat. Tentokrát bylo ale menu kompletní, se vším všudy, tedy i s bohatou hostinou, za níž je třeba poděkovat paní Solníčkové. Do programu nazvaného *Hudba – tanec a přerolný kranec* se vešly především díla i tance vrcholné renesance a raného baroku. Byl to opět večer plný výborných nápadů, jiskřivé fantazie a radosti ze společně sdílené krásy.

Zastavení osmé – komorní (sobota 22. 8.)

Na sobotu 22. srpna zařadila původně dramaturgie festivalu Poctu Janu Jakubu Rybovi. Protože však nemoci nechodí po horách, bylo nutno na poslední chvíli udělat změnu. Pozvání přijalo Pražské Mozartovo trio (<http://www.praguemozarttrio.com/>) ve složení: Štefan Britvík a Miloš Bydžovský – klarinety, Petr Němeček – fagot. Jedním ze základů repertoáru souboru jsou Mozartova tria. Jedno (B dur) provedli na úvod dobřichovického koncertu. A přidali ještě Beethovenovo Trio C dur. A protože se soubor věnuje systemeticky také objevování již skoro zapomenuté hudby starých českých mistrů, přidali navíc Trio B dur Jana Nepomuka Venta a Trio G dur Adalberta Nudery. Všechno to byla musika, v níž nádherně vyniká vzájemné povídání těchto tří krásných nástrojů, jejich unikátní barevnost. Skladby

technicky náročné, dynamicky velmi výrazně odstíněné a zvukově velmi kompaktní. A po čertech dobře zahrané ...

Zastavení deváté – Flétna a fagot aneb zpět k Rybovým mistrům

Jakousi přehrou festivalu byl výše zmíněný koncert, jehož program se skládal z hudby těch mistrů, které si Ryba oblíboval. A v podobném duchu celý festival i skončil. Našemu publiku již dobře známý soubor Temperament 430 (svůj název odvozuje od toho, že koncem 18. století se převážně intonovalo komorní a 430 Hz

<http://www.temperament430.cz/>), specializující se na hudbu pozdního baroka a raného klasicismu nabídl také hudbu různých autorů, která určovala Rybovo hudební směřování. Vedoucí souboru a hráčka na barokní příčnou flétnu Jindra Černá přizvala ku spolupráci Jiřinu Dvořákovou – Marešovou a její krásný a navíc vylepšený varhanní pozitiv a Petra Budína s barokním fagotem.

Ne nadarmo se baroknímu fagotu také říkálo dulcinum, dulcian, což je od latinského adjektiva *dulcis* – *sladký*; to proto, že jeho zvuk byl takto vnímán. Plně se to projevilo v souzvuku s flétnou a varhanami, což dalo celek výjimečné krásy ...

A jaká zněla musika? Tak např. Triová sonata Josepha Bodina de Boismortier, musika Georga Philippa Telemanna, ale také Františka Bendy, Josefa Fialy, W. A. Mozarta či Fantiška Xavera Richtera. Skvěle dramaturgicky postavený program nabídl publiku opravdu bohaté menu z mnoha velice chutných chodů.

Slušelo by se do závěru několik hodnotících vět. Ale slov už bylo dost. Co takhle jen stručně toto: díky, bylo to dobré dílo, bylo to krásné a byla to radost. Tak zase příště!

J. Matl s pomocí dobrých přátel

FOTBALOVÉ zprávy

Letošní prázdninová vedra nám názorně předvedla, že svět i počasí se neustále mění a vžité letité pravdy a zvyklosti přestávají platit.

Totéž mě napadlo, když jsem zaslechl dnes již legendární popěvek „Zelená je tráva, fotbal to je hra ... atd.“ K vidění však byly trávníky řady fotbalových hřišť, které se spíše žlutily, než zelenaly. Jenom umělky zůstaly pěkně tmavě zelené. Od nového soutěžního ročníku 2015/2016 se ve fotbale prakticky všechno změní, přestanou se používat registrační průkazy a přestanou platit

všechny dosavadní řady i nařízení, tak proč nehrát třeba na modrém nebo červeném povrchu jako tenisté ... To by se přece mohlo panu Peltovi líbit ...

Dobřichovičtí fotbalisté budou hrát III. třídu, do které se po letech vracejí. Vítanou posilou je příchod Jana Křivánka z Letů na hostování. Za družstvo budou hrát většinou místní hráči. Jedinou výjimkou bude Sergey Zhemchuznikov, z daleké Ukrajiny, na jehož přestupu se pracuje. Nu a v sobotu 22. 8. 2015 začínáme doma proti Velkým Přílepmům.

Podzimní zápasy:

22. 08. v 17:00	Dobřichovice – Velké Přílepy
29. 08. v 17:00	Statenice – Dobřichovice
05. 09. v 17:00	Dobřichovice – Tuchoměřice B
12. 09. v 17:00	Kněževes – Dobřichovice
19. 09. v 16:30	Dobřichovice – Jíloviště B
26. 09. v 16:30	Dobřichovice – Vonoklasy
03. 10. v 16:00	Třebotov – Dobřichovice
10. 10. v 16:00	Dobřichovice – Rudná
17. 10. v 15:30	Kazín – Dobřichovice
24. 10. v 14:30	Dobřichovice – Červený Újezd
31. 10. v 14:00	Jinočany – Dobřichovice
07. 11. v 14:00	Dobřichovice – Dobrovíz
14. 11. v 13:30	Horoměřice – Dobřichovice

(oma)

VOLEJBAL

sezóna 2015 – 2016 začíná

Začátkem října se rozběhnou volejbalové soutěže, takže volejbalovým příznivcům přijde jistě vhod, budou-li znát termíny **domácích** utkání našich družstev.

Muži A, první liga

V soutěži budou hrát stejná družstva jako loni s jediným rozdílem: místo Kladna si první ligu zahrají volejbalisté Domažlic. Naši zahajují 2. října s loňským vítězem (ČZU Praha B), a 3. října s nováčkem z Domažlic. Dále pak hrají: 23. a 24. října s Chocní a s Hradcem Králové, 30. a 31. října s Turnovem a s MFF Praha, 20. listopadu s Českými Budějovicemi B, 11. a 12. prosince s Brnem B a se Starým Městem. Základní část zakončí 15. a 16. ledna s Nymburkem a s ČZU Praha C. Doufejme, že naši nejenže postoupí do play-off, ale že celkově se umístí lépe než na loňském šestém místě.

Ženy A, první liga

První liga žen je rozdělena do dvou skupin – české a moravské. V české skupině čekají naše družstvo, v jehož kádru dojde letos k velkým změnám, tato utkání: 23. a 24. října Nusle, 13. a 14. listopadu Rokycany, 20. a 21. listopadu Pedagogická fakulta Č. Budějovice,

4. a 5. prosince Žižkov, 8. a 9. ledna ČEZ Č. Budějovice. Základní část zakončí 16. a 17. ledna v Rokycanech. Umístí-li se naše ženy mezi prvními třemi, postoupí do finálové skupiny, kde budou hrát první tři družstva z obou skupin. Loni v této finálové skupině obsadily senzační čtvrté místo. Přejeme jim, aby letos tento úspěch ještě vylepšily!

Muži B, krajský přebor první třídy

V uvedených datech se hraje vždy dvojzápas. Naše Běčko čekají soupeři: 10. října Dobříš A, 24. října Zruč n. S., 14. listopadu Vlašim A, 28. listopadu Kolín A, 5. prosince Rostoky 23. ledna Tuchlovice A.

Starší žákyně, krajský přebor (skupina C)

Podzimní část se hraje na venkovních hřištích a naše žákyně zahajují už 6. září na turnaji v Kunicích. Další turnaj se hraje 13. září u nás a naše děvčata budou hrát s Rakovnickem, Příbramí a s Hořovicemi. Další turnaj sehraji až 11. října; místo, kde budou hrát, závisí na tom, zda postoupí nebo nepostoupí do finálové skupiny. Ve dnech 17. a 18. října se v Jindřichově Hradci uskuteční **mistrovství republiky ve**

volejbalu veteránek. S radostí konstatujeme, že na něm nebudou chybět ani veteránky z Dobřichovic! Ať dopadnou jakkoliv, jedno vítězství mají už nyní jisté – ze všech přihlášených družstev mají věkový průměr nejvyšší! Uvedme ještě, že 20. června se uskutečnil

již **čtvrtý ročník memoriálu Lídy Gemperlové**, kterého se zúčastnilo devět ženských seniorských družstev z blízkého i vzdálenějšího okolí. Na prvních čtyřech místech se umístila družstva: 1. RSK Radotín, 2. Sokol Řepy, 3. Klub Hatě, 4. Sokol Dobřichovice.

HgS

ORIENTAČNÍ

běh

Klub orientačního běhu Dobřichovice je sportovní zájmovou organizací bez ambicí na vrcholové sportovní výsledky. Sdružuje lidi, kteří mají rádi přírodu, rádi se v ní proběhnou a rádi si při tom trochu potrápí mozkové závity při práci s mapou. Činnost vyvíjíme celoročně, jen typy a druhy závodů se liší podle ročního období.

Těžiště každé jarní sezony leží v lokálních závodech, které si každá oblast (kraj) pořádá sama. Pro nás jsou to závody spojených oblastí Prahy a Středočeského kraje. Těch bylo během letošního jara sedm. Zajeli jsme si do různých koutů našeho kraje, hned za Prahu do Přední Kopaniny, do Jevan, ale i dále do Březiny u Rokycan. Tam odtud je fotografie jednoho z našich nejstarších členů Josefa Paula, který právě dorazil do cíle a zapisuje do identifikačního čipu kód poslední kontroly. Tento obrázek kromě krásného prostředí závodů a hezkého počasí dokládá i to, že orientační běh je sportem opravdu pro všechny věkové kategorie. Ze všech jarních závodů oblasti se počítají bodové zisky a sestavuje se žebříček pořadí. Za letošní jaro se můžeme v celkovém pořadí pochlubit dvěma čtvrtými místy (Paul, Štrossová), jedním druhým (Procházka) a jedním prvním místem (Jaroš).

Kromě oblastních závodů probíhají po celý

rok závody na celostátní úrovni, kde je již podstatně větší konkurence kolem tisícovky účastníků. Letos jsme byli zatím u Nasa-vrk, u Kašperských Hor a u Jičína. Ani zde se nemusíme za výsledky stydět, naši závodníci jsou pravidelně v první polovině výsledkových listin. Vrcholovými závody jsou mistrovství republiky na různých typech tratí. Letošní mistrovství na krátké trati se konalo v červnu v biatlonovém areálu Eduard v náručí krásných lesů Krušných Hor a bylo opravdu lahůdkovým sportovním zážitkem. I když přšelo a šla pára od úst. Tedy hory udělaly čest svému jménu.

V době psaní článku je v plném proudu letní sezóna, která probíhá v červenci a srpnu a je nabitá vícedenními závody. Náš oddíl má zastoupení ve všech těchto závodech. Zatím jsme byli na střední Moravě, na Vysočině, v Adršpašsko-teplických skalách a naposledy na pětidenních závodech v bývalém vojenském prostoru v okolí Ralska. Na nedostatek letního sluníčka si letos opravdu stěžovat nemůžeme, občas se člověk modlí, aby už tu paseku přeběhl a dostal se zase do milosrdného stínu lesa. Závody u Branžeže v půli srpna musel dokonce pořadatel zrušit kvůli nebezpečí požáru a plošnému zákazu vstupu do lesů. To samozřejmě chápeme. Týden před plánovaným závodem už tam dokonce hořelo.

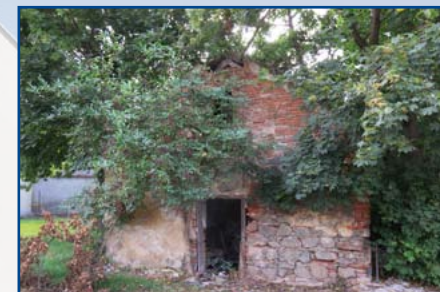
Naprostá většina orientáků jsou sice nekuřáci a chovají se zodpovědně, ale v tomto riskovat nelze. Takže nyní očekáváme, jestli se počasí vrátí do normálu a zaběhneme si ještě zbývající letní závody u Turnova a u Nejdku.

Nu a skončíme výhledem na září, kdy nás čeká začátek podzimní sezóny, mnoho dalších závodů a též vzpomínky na krásné horké léto.

V. Jaroš

JAK SE MĚNÍ BÝVALÝ STATEK (DOB Centrum)

DŘÍVE: údajně mléčnice (ale taky v určité době domek kočího) - čelní štít

DŘÍVE: mléčnice - západní strana

NYNÍ: La Fontana - západní strana

DŘÍVE: ulice Za Parkem

NYNÍ: ulice Za Parkem

DŘÍVE: západní stodola - začátek demolice

NYNÍ: západní dům G a cyklostezka

Od září k nastěhování

DOB **Centrum**

Rezidenční bydlení v Dobřichovicích

Prodej bytů a nebytových prostor

 DOB-Invest a.s.

Tel.: 606 620 920, 257 712 630
www.dobcentrum.cz